

SVĚTLO V TEMNOTÁCH

Tento příběh začal o vánocích v roce 1945 na jednom venkovském statku v odlehlém tyrolském údolí. Tenkrát byla velká nouze, nedávali se žádné velkolepé dárky. Smět být doma, mít něco k jídlu a sedět v teplé světnici – už to bylo pro lidi velké štěstí.

Pro malého tyrolského venkovského chlapce Romeda byly vánoce 1945 obzvlášť smutné, protože ležel v posteli s vysokou horečkou a cítil se moc špatně. Vozil s koněm seno a přitom se nechladil. Romed se musel doma hodně snažit, protože jeho otec se ještě nevrátil z války domů.

Dnes přišel lékař. „Ten chlapec musí bezpodmínečně do nemocnice!“ řekl se starostlivým výrazem ve tváři. Ale jak? Převoz na žebříňáku nepřípadal v úvahu. Sanitka se tenkrát nedala objednat. Soukromá auta nebyla tehdy téměř žádná. Maminka byla zoufalá. Lékař pomalu odcházel směrem k vesnici, byla už tma. Najednou proti němu přijíždělo auto.

Když se octl v záři reflektorů, auto zastavilo. Kontrola! Voják francouzské armády si prohlížel nedůvěřivě pozdního pocestného. Po několikáté si pročetl předložený průkaz. A tu dostal lékař nápad. Protože znal dobře francouzsky, začal vojákovi vyprávět o těžce nemocném venkovském chlapci a o tom, jak nutně by potřeboval odvézt do nemocnice. Naléhavě jej prosil, aby chlapce převezl do nemocnice a tím mu zachránil život.

Mladý Francouz trpělivě poslouchal a starostlivě potřásal hlavou. Tehdy byla mezi lidmi navzájem velká nedůvěra. Vždyť za strašná válka skončila před několika měsíci. Volání o pomoc mohlo být pro vojáka obsazovací armády léčkou. Čím naléhavěji líčil lékař nouzi na statku na samotě, tím byl francouzský voják přátelštější. Nakonec řekl: „Je vais en voiture!“ (Pojede autem!)

Brzy zastavilo vojenské auto s lékařem před statkem. Lékař s vojákem vstoupil do světnice. „Romed, všechno dobře dopadne! V nemocnici dostaneš léky, které potřebuješ!“ Utěšoval lékař nemocného chlapce a pomáhal jej zabalit do dek a šátků.

Mezitím voják užasle pozoroval velký Betlém. Něco takového ještě v životě neviděl! Kolem betlémské stáje zaujali už svá místa andělé a rolníci, pastýři a ovce. Na lavice u pece stála bedýnka. V té čekali svatí Tři králové se svým průvodem na den, kdy bude celý Betlém postaven. Matka zářila štěstím. Teď bude její dítě zachráněno!

Plná vděčnosti chtěla tomu mladému vojákovvi také udělat nějakou radost. Ale jak? Neměla žádné šperky a peníze tehdy měly malou cenu. Čím by se mu jen odvděčila? Když viděla, jak voják obdivuje každou figurku z Betlému, sáhla rychle do bedýnky s králi a vytáhla z ní koně.

Kůň však nebyl sám – na šňůrce se kýval jezdec. „Vezměte si jej!“ Žena podávala cizinci obě figurky. S mnoha slovy díky si vzal voják dárek a strčil jej do jedné z velkých kapes své uniformy. Romed už byl připraven na cestu do nemocnice. Tehdy všechno dobře dopadlo. Romed se uzdravil, i jeho otec se vrátil ze zajetí.

Od té doby uplynulo téměř padesát let. Romed již dávno hospodaří na statku po rodičích, kteří spokojeně žijí na výměnku. Mnohé se změnilo. Něco ale však zůstává stále stejné: Každý rok na vánoce se ve světnici staví Betlém, nyní se o to starají Romedovy děti. Na koně a jeho jezdce se nezapomnělo. Každý rok si vypravují příběh, jak v temnotách války přinesl jeden voják do statku na samotě světlo.

Jednou se stalo něco zvláštního: Několik dní před Štědrým dnem přinesl listonoš balíček, na kterém byly nalepeny velké cizí známky. Marie, nejmladší ze čtyř dětí, balíček otevřela. Opatrně rozvázala šňůrku, rozbalila vánoční papír a všichni užasli: V balíčku byl kůň s jezdcem a dopis tohoto znění: Milí přátelé! Často vzpomínám na vánoce v Tyrolích v roce 1945. Jak se vám vede? Kůň chce domů. Veselé vánoce! Pierre. Od té doby je Betlém zase úplný.

ÚTOČIŠTĚ PRO KRÁLE

Zem byla té noci rozechvělá očekáváním. Maličká planeta jedné ze slunečních soustav v miliardě galaxií, kterých je ve vesmíru jak naseto, byla vyvolena, aby se na ní zjevilo tajemství. Velké tajemství, které bylo u počátku vesmíru a bude i u jeho konce. Dokážete si představit to napětí.

Palestina, která nebyla než kouskem pudy spáleným sluncem, se chvěla dojetím. Kopce i údolí, skály i pouště byly tak dychtivé, že se málem třásly lidem pod nohama.

A samo město Betlém vypadalo jako brázda čekající na Boží semínko. Zato lidé, někdy nepřilíš vítaní hosté na Zemi, bez zájmu smetávali uplynulý den do zapomnění a chystali se ke spánku.

Neměli ani tušení, jaký div se chystá. Jen někteří o něm snili a věřili, že se jednou uskuteční, jenomže o něm měli úplně jinou představu.

Právě proto muži a dívky, kteří za chladného a mlhavého soumraku hledali nocleh, nechali svá srdce i vrata zavřená na petlice. Proč by se měli dělit o teplo s neznámými, o chleba a sůl s pocestnými, o houni z velbloudí srsti s poutníky? Jen ať si poradí sami. Jsou mladí. Mohou se vyspat pod širým nebem v kupce slámy.

Marně je Josef přemlouval a vysvětloval, že jeho žena je těhotná. Tak mladá, a už čeká dítě? Maria tiše stála a stud jí nedovolil jít se ukazovat do světla vycházejícího ze dveří. Těhotná žena! To je starý trik, jak oblomit ženské a zadarmo se ohřát.

Jediný, kdo jim uvěřil, byl hostinský. Právě proto jim však řekl, že se k němu nevejde už ani myš. Noční porod by vyvolal u hostů nevoli a za úsvitu by mu mnozí zmizeli bez placení.

Planetě Zemi se sevřely útroby lítostí. Člověk, její host, odmítal přijmout toho, kdo kvůli němu přicházel z nekonečné věčnosti, Kopec na konci Betléma se z rozechvění pohnul a skála v něm vytvořila malý převis. Vítr ho rychle vymetl a přinesl z okolních pastvin chomáče nejměkčí suché trávy. Maria ani na okamžik nezaváhala. Jemná vůně čerstvého sena ji vítala do skalního přístřešku.

Ve městě se těsné domy a úzké uličky krčily studem. Za jeho hradbami sama Země připravila nejprostší, ale současně i nepřátelštější uvítání: stala se útočištěm, bezpečným místem pro zrod velké řeky lásky. Lásky, kterou lidé ani tehdy nechtěli pustit dovnitř.

A VĚDÍ TO VŮBEC LIDÉ

Kdysi dávno svolala zvířata sněm. Liška se zeptala veverky: "Co pro tebe znamenají Vánoce?" Veverka odpověděla: "Pro mne Vánoce znamenají krásný stromeček ozdobený spoustou svíček a cukrovím, které mám tak ráda."

Liška se připojila se svou představou: "Pro mne samozřejmě nesmí chybět voňavá pečená husička. Bez pečinky by to opravdové Vánoce nebyly. "Do řeči se jim vložil medvěd: "Vánočka! O Vánocích musím mít obrovskou sladkou vánočku!"

Slyšet se dala také straka: "Podle mne jsou o Vánocích nejdůležitější krásné a zářící šperky. O Vánocích se má všechno jen třpytit. "

Pozadu nechtěl zůstat ani vůl: "Vánoce dělá Vánocemi teprve šampaňské. Já bych ho vypil klidně dvě lahve!"

A osel, který to už nevydržel, se rychle zmocnil slova: "Vole, zbláznil ses? Vždyť na Vánocích je nejdůležitější Ježíšek. Copak jsi na to zapomněl?"

Vůl se zastyděl, sklopil velkou hlavu a zabučel: "A vědí to vůbec lidé?"